

Gotes que vessen gots

d'Imma Cabré

associació
**helena
jubany**
i lorente

2 DE DESEMBRE DE 2013 / OBRA GUANYADORA
DEL VI **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECURS DE CONTES PER A SER EXPLICATS

L'AUTORA

Imma Cabré i Homet (Sabadell, 1965) acaba de publicar la seva primera novel·la (*Els senyors del poder*, novembre 2013). Anteriorment ha publicat relats curts, amb els quals ha guanyat premis com l'Homilies d'Organyà (*L'alè just per a cent espelmes*, 2010, i *El llegat de les neandertals*, 2012); el Vila de Gràcia (*A l'atenció de qui em vegi*, 2010); el Mercè Rodoreda de Molins de Rei (*Somriu, ragazza*, 2012); i el Dones Àrtemis (*L'any que ens queda*, 2013).

Llicenciada en ciències de la informació, treballadora de l'administració pública i mare, s'interessa per la política, per la que fan els polítics i, sobretot, per la que fa la gent que, d'uns anys ençà, s'ha posat en marxa per millorar aquest país.

Gotes que vessen gots

Imma Cabré

© **Associació Cultural Helena Jubany i Lorente**, 2013
<http://helena.jubany.cat/associacio>

Autora:
Imma Cabré i Homet

Fotografia de portada:
@goinyk, de Freepick

Disseny gràfic i compaginació:
Punts·Volats

Correcció lingüística:
Joan Jubany i Itxart

Gotes que vessen gots és l'obra guanyadora del **6è Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s'ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2013, coincidint amb el 12è aniversari de la mort de l'Helena.

ÍNDEX:

La triple condemna de Cànida Contijoch
i les seves tristes circumstàncies atenuants
[9]

Les misèries del Grup Mixt
o com sobreviure a la tirania de la Llei d'Hondt
[17]

Tothom pot tenir un mal dia
o com acabar amb el cul en remull a la Font dels Desitjos
[25]

Gira el món i torna al Born
o la història d'un viatge d'anada i tornada a la decepció d'un gran home
[31]

La triple condemna de Càndida Contijoch i les seves tristes circumstàncies atenuants

Havien comunicat que aquell dia enviarien les valoracions. Esclar que no havien dit a quina hora, però jo ja feia estona que havia començat a neguitejar-me. M'estava davant la pantalla, escrutant atentament la safata d'entrada del correu electrònic. M'havia proposat llegir la novel·la que tenia entre mans, però no hi havia manera de concentrar-se. Els meus ulls anaven constantment del llibre electrònic a l'ordinador i feia molta estona que no havia passat pàgina. En aquell moment allò era el més important de la meua vida. La veritat és que no tenia cap altre al·licient. De dilluns a divendres em llevava d'hora per anar amb metro fins als jutjats on tenia plaça d'administrativa des de feia més temps del que era capaç de recordar. Allà saludava els meus companys ensonyats i emprenyats amb la sola idea d'haver de fer front a set hores i mitja de feina inútil al servei d'un sistema inútil. Cada dia entraven carpetes noves que anaven a augmentar la pila de carpetes velles de casos que es resoldrien massa tard per fer justícia: innocents oblidats, pocaverkonyes escapolits, víctimes desenganyades, espavilats que se'n sortien per un defecte de forma, estafats que morien abans de veure reconeguts els seus drets. Aquell era el material que gestionava cada dia abans de tornar a casa, després de fitxar puntualment a les 15:00 h, on no m'esperava ningú i on no tenia gaire cosa més a fer que llegir i escriure novel·les, la meua gran passió.

Sempre havia somniat amb ser escriptora. Però no havia estat mai prou valenta per intentar-ho, potser perquè tenia una feina estable que em permetia viure bé, però, sobretot, perquè en el fons sabia que no era prou bona. Havia fet algun curs d'escriptura creativa que havia passat sense pena ni glòria. Tantes vegades havia sentit l'expressió de mataria per...

En fer els cinquanta alguna cosa va canviar en mi. Em semblava que no havia fet res important a la vida, que envelliria sola, que no havia tingut fills i que ara ja era evident que no en tindria, que havia treballat des de ben joveneta i ni tan sols tenia ningú a qui deixar el raconet que havia fet. Sí, els 50 van ser com un tret de sortida, una llicència per fer el que sempre havia volgut fer. Aquesta vegada havia trobat el curs definitiu: *Com escriure una bona novel·la policíaca* i, segons havia sentit, amb el millor dels professors, l'home del moment, escriptor, guionista i showman televisiu: Quique Landauru. Aquesta vegada seria la definitiva. M'havia esforçat molt per tirar endavant aquella tasca. No havia fallat ni un sol dia a classe, prenia apunts escrupolosament i m'apuntava totes les referències literàries que el professor mencionava per, després, llegir-les absolutament totes i mirar d'absorbir-ne tots els detalls. Creia que aquell home, tot i ser un bala perduda, sabia apreciar l'esforç que havia fet els darrers sis mesos. Havíem fet exercicis parcials a l'aula i de mica en mica, cada alumne, des de la solitud del seu ordinador, havia anat construint una novel·la: el treball de final de curs. Estava prou satisfeta del resultat, però esperava amb ànsia la valoració del professor, el gran Quique Landauru. Tantes vegades havia sentit l'expressió mataria per...

Vaig tornar a mirar la pantalla. Res. Estava preparada per rebre aquell correu. Aquella vegada havia posat tota la meva ànima en aquell text i estava convençuda que aquell home sabia valorar-ho. Al principi del curs m'havia sentit tan vella entre aquells xicots joves, creatius, divertits, enginyosos, tecnològics, viatjats... Inicialment el professor havia estat un pèl cruel amb mi, però estava segura que només era per incentivar-me. Havia llegit el meu relat davant de tota la classe, sense dir-ne el nom de l'autor, esclar, i havia evidenciat que la gent s'avorria: "Què és el pitjor que li pot passar a un escriptor? Que el lector desconnecti i tanqui el llibre! Nois, us prometo que la setmana vinent serà més divertit: us llegiré les pàgines grogues!". Tothom havia rigut, i jo també, esclar, perquè no endevinessin que era el meu text, encara que estava convençuda que ja se n'havien adonat. Jo era l'única granadeta anodina del grup. Aquell vespre, quan vaig arribar a casa encara podia sentir les

rialletes sornegueres dels altres estudiants. M'havien fet mal, però era allà per aprendre i volia fer-ho. Havia llegit un munt de llibres d'autoajuda i era conscient que, a l'èxit, s'hi arriba de fracàs en fracàs.

El segon exercici, al voltant de la capacitat de generar suspens narratiu, me l'havia retornat amb una nota breu que venia a suggerir alguna cosa així com que li faltava ànima. Jo era una funcionària mediocre, no havia tingut grans amors feridors, ni havia consumit drogues, ni tan sols alcohol, que de joveneta sempre em demanava un San Francisco, ni havia patit desgràcies terribles que m'haguessin enfonsat en un pou. Res. Era veritat que els bons escriptors són persones turmentades i amb mala vida? Era potser per això que a mi em faltava ànima?

Tantes vegades havia sentit l'expressió mataria per.. No recordava exactament el moment en què aquell pensament s'havia materialitzat. Per què no? Mataria per escriure bé. Sí. Literalment. Literàriament. Per què no?

Coneixia molts casos que podien ser matèria primera per a qualsevol novel·la policíaca. D'idees, no me'n faltaven. Eren allà, esperant-me: als jutjats, dins de subcarpetes de color marró ficades dins de carpetes més gruixudes de color verd, dormint el son dels justos sota dos dits de pols. Però allò només eren expedients que descrivien de forma freda circumstàncies de tota mena de crims. Necessitava experimentar-ho, saber què se sent quan algú acaba amb la vida d'un altre. Sentir aquell poder, fer-ho amb les pròpies mans per ser capaç de transmetre després l'emoció. Sí, era exactament això el que necessitava. Matar em convertiria en una bona escriptora. Ho veia clar.

Quan aquella idea genial es va assentar en el meu cervell, no vaig trigar gaire a organitzar-me. No disposava de gaire temps: havia de fer-ho de manera que després d'executar els meus plans pogués escriure la meva obra mestra abans d'acabar el curs i deixar amb un pam de nas al gran Quique Landauru i aquell estol de noiets amb ulleres de pasta i noiets tenyides de colors estridents que li reien les gràcies.

El primer que calia fer era seleccionar una bona víctima. Pensava que si em carregava un violador, un pederasta o un maltractador infantil, la societat –i fins i tot jo mateixa– em jutjaria amb més benevolència. M’hauria pogut passar hores i hores remenant expedients per trobar la persona idònia per al meu objectiu, però el cas és que tenia ben present un individu que m’anava com l’anell al dit. No feia gaires setmanes que el jutge havia signat una ordre d’allunyament per a un paio que havia ruixat amb gasolina la seva exdona, després que aquesta l’hagués abandonat perquè de feia anys i panys la pegava a ella i els seus dos fills petits cada vegada que tornava a casa de mal humor. No havia arribat a anar a la presó perquè no tenia antecedents i perquè no havia acabat d’encendre el llumí, però tothom sabia –fins i tot el jutge que havia signat aquells papers entre una pila que li arribava a l’alçada de les orelles– que tard o d’hora aquell malalt tiraria endavant els seus plans perversos. Era l’home perfecte. Ningú no el ploraria. A més, les ordres d’allunyament obligaven l’acusat a informar del seu domicili. Ja tenia la víctima i sabia on trobar-la.

Segona qüestió: moment, lloc i mètode. Havia de fer-ho amb una certa estratègia perquè no volia acabar escrivint des de la presó. Amb l’excusa de ser una treballadora dels jutjats em presentaria un dia a casa seva, comprovaria l’entorn i si vivia sol. Com el mataria? A les pel·lis i a les novel·les acostumen a disparar, però allò no era Los Angeles i jo no tenia accés fàcil a cap arma. També podia ruixar-lo amb gasolina i cremar-lo de viu en viu, seria gairebé justícia poètica, però em semblava un pèl cruel i segurament haurien acabat incriminant la seva pobra dona, que no hi tenia res a veure. De ben segur que seria més fàcil amb un ganivet. En tenia de bons, tota una col·lecció, japonesos, ben esmolats. Possiblement no seria gaire net, però precisament per això percebria una forta emoció que després podria traslladar al paper.

Vaig sentir una esgarripança. Ara sí que entrava el correu de qlandauru@creatius.com La mà em tremolava. Vaig agafar-me al ratolí com a una

taula de salvació. Ja no em calia esperar més. Ara sabia si tot plegat havia valgut la pena. Perquè al final ho havia fet, amb valentia, amb determinació, sense cap remordiment, segura que feia el que calia. Tot per la meva vocació. Ningú no trobaria a faltar aquell desgraciat que quan va obrir-me la porta anava tan begut que no va ser capaç d'oferir cap mena de resistència. Hauria volgut que supliqués, que s'aferrés a la vida, que digués alguna frase transcendent. Però no hi va haver el glamur de les pel·lícules, ni la música que s'abraona damunt l'espectador en el moment del clímax, ni l'intent de redempció del dolent de la història en el darrer segon. Va anar molt ràpid. El primer cop que li vaig enfonsar el ganivet a l'estómac, l'home es va limitar a mirar-me amb cara interrogant. A la segona estocada, va xiuxiuejar un mala puta gairebé imperceptible i, simplement, va morir. A mi només em va quedar la taca vermella que s'havia estès ràpidament per la màniga i una pudor intensa de sang i orins. Tot era brut i desagradable, molt desagradable. Aquell desgraciat s'havia picat al damunt al mateix temps que s'havia deixat caure sobre les rajoles llardoses del pis. Fastigós.

Vaig marxar ràpidament del lloc dels fets. Vaig ficar la jaqueta xopa de sang, el ganivet i els guants en una bossa d'escombraries i vaig entrar dins d'un taxi amb cara de culpabilitat i amb el cor que em batejava tan fort que fins i tot el conductor el podia sentir.

Quan vaig arribar a casa no em sentia gens orgullosa del que havia fet. No em pesava cap mena de remordiment per haver deslliurat la humanitat d'aquella escòria, però íntimament sentia que m'havia embrutat, i no només la roba. Ara, vist amb la perspectiva que dóna el temps, sé que em vaig equivocar.

Jo, Càndida Contijoch, vaig ser jutjada i condemnada. Triplement condemnada.

La primera condemna va arribar en forma de correu electrònic. Remitent: qlandauru@creatus.com.

“Benvolguda Càndida,

Reconeixent l'esforç que has fet els darrers mesos en el taller; tot i saber que t'has iniciat força tard en l'art de l'escriptura; sabent que no tens formació universitària específica en aquesta disciplina i apreciament la teva dedicació, t'he de dir que, malauradament, no has assolit els nivells imprescindibles que es requereixen per superar aquest curs. Amb tot, has de saber que has millorat tècnicament en la redacció, però els teus escrits són freds, no acabes de gestionar bé l'emoció, el sentiment, el detall, l'espurna capaç de sorprendre o alterar el lector.

La meva recomanació és que t'apuntis a un curs d'iniciació que t'aporti els elements imprescindibles per tornar a començar. Potser podries provar la tècnica del relat o el conte.

No et desanimis i, sobretot, continua escrivint.

Signat: Quique Landauru, professor. Curs *Com escriure una bona novel·la policíaca.*”

La segona condemna va ser ràpida, fins i tot massa ràpida, vaig pensar, coneixent com coneixia per dintre l'administració de justícia. Em van enxampar al cap de cinc segons. El taxista em recordava perfectament i jo tenia guardada a casa meua la bossa amb la roba xopada i l'arma del crim. Havia pensat que ho retindria per observar-ho en el moment de fer la descripció i que això m'aportaria més realisme i més concreció. Error d'aficionada. No em van servir de res els molts anys treballats als jutjats. Al cap i a la fi, els jutges van i vénen constantment, els traslladen tantes vegades que no arriben a fer amics en el lloc que els ha estat assignat. Havia explicat que jo no era una assassina, que no era una justiciera venjativa que hagués embogit en comprovar en el meu dia a dia que el sistema no funcionava, com havia insinuat el fiscal. No. I no pensava reincidir. Només havia estat una experiència puntual amb el noble objectiu d'excel·lir en la meua vocació literària. Potser de l'única cosa que se'm podia acusar era de

ser una lletraferida. No era tan difícil d'entendre. Jo era una dona íntegra. En el meu historial laboral no hi constava ni un sol dia de baixa, ni una sola falta. Mai a la vida no havia acceptat pagar en negre cap servei i feia molt de temps que havia eixugat la hipoteca, sense ni un sol retard. Havia complert sempre amb Hisenda. Havia fet un curset per tal de reciclar correctament els pocs residus que generava, al contenidor corresponent. No havia organitzat mai cap festa sorollosa i fins i tot en arribar a casa em treia les sabates de taló per no molestar els veïns. Em desplaçava amb transport públic, llegia el diari fora de l'horari laboral i mai de la vida no hauria gosat emportar-me ni un mal bolígraf dels jutjats. No aixecava la veu i procurava somriure als altres. Fins i tot m'automedicava per no contribuir al col·lapse de la sanitat pública. No tenia gos, però havia arribat a recollir les deposicions que deixava al bell mig del carrer el gos de la meua veïna, d'edat avançada, a la qual costava d'ajupir-se. Em considerava una ciutadana exemplar. Però no em va servir de res tota una vida modèlica. El fiscal va ser cruel descrivint els fets. Hi havia l'agreuïent que m'havia aprofitat de la meua plaça al jutjat per obtenir informació confidencial de la víctima. A més, hi havia hagut premeditació, molta premeditació. I crueltat. Havia estat un crim fàcil, gratuït, efectista, gairebé frívol. I a més, i a més, i a més.... total vint anys, quatre mesos i tres dies.

Amb tot, encara havia d'arribar el pitjor. La tercera condemna, la més cruel i terrible de totes, va arribar en forma de titular de premsa quan ja portava quinze mesos de reclusió. La biblioteca era el meu espai de consol en aquell indret miserable on m'havien obligat a viure. I allà és on un diumenge al matí em vaig topar amb aquella portada que em va capgirar el cervell. Era l'últim que em quedava per veure.

“Quique Landauru triomfador absolut de la nit de les lletres catalanes.

L'escriptor i guionista ha guanyat el premi més ben dotat de la literatura catalana amb una història basada en fets reals: les vivències d'una dona que decideix matar per aprendre a escriure millor.

L'autor relata l'obsessió d'una dona a qui va poder conèixer personalment i que actualment es troba reclusa a la presó de Sant Pere de Vilaví complint condemna per l'assassinat a sang freda d'un home que va deixar dona i dos fills petits.”

Les misèries del Grup Mixt o com sobreviure a la tirania de la Llei d'Hondt

Gràcies president. Senyores i senyors diputats... Comparec davant la Comissió de Règim Interior del Parlament a petició pròpia i per tal d'explicar públicament en seu parlamentària el que darrerament s'ha publicat en els mitjans de comunicació sobre la meva persona. D'entrada voldria demanar disculpes a totes les persones que hagi pogut ofendre amb la meva actuació. Només voldria exposar les circumstàncies que m'han portat fins aquí, apel·lant a la seva indulgència i a la seva cultura democràtica. Sé que vostès –com a il·lustres representants del poble que són– sabran de la importància que té el factor humà en la política. I en canvi, pràcticament cap dels que som presents en aquesta Cambra no hem estat preparats per fer-hi front. Molts de nosaltres ens hem format en Dret o en Sociologia. Hem militat en partits polítics i hem llegit i discutit fins a l'extenuació sobre tendències ideològiques o postulats més o menys revolucionaris. Però deixin-me que els digui que ningú dels qui som avui aquí no ha estat preparat per suportar la situació que jo he patit els darrers mesos dins d'aquesta Cambra.

Com a únic representant de la Lliga Verda i Fraternal pel Progrés del Poble em vaig incorporar, el seu dia, al Grup Mixt. Era conscient que la vida d'un diputat no adscrit seria força més dura que la d'un membre del partit majoritari. N'era conscient, però no tant.

Vostès saben que el nostre Parlament té certes peculiaritats i reparteix els seus escons no només a partir de l'eix social definit tradicionalment d'esquerra a dreta, sinó també en base a la identificació nacional. Amb l'Il·lustre Senyor Gotamalaia, company d'escó i de Grup Parlamentari, no ens uneix res, ni la perspectiva social, ni la nacional. Som pols oposats que el destí i la Llei d'Hondt han fet seure l'un al costat de l'altre.

Vaig haver de repartir-me amb ell la dotació material i humana que ens proporcionava el Parlament, així com la nostra assistència a les distintes comissions, les intervencions en els Plens i les compareixences públiques a la sala de premsa. Tot i que tots dos partits polítics només comptem amb un únic representant cadascun, l'Il·lustre Senyor Gotamalaia havia obtingut 666 vots més que jo, cosa que li atorgava preferència en cas de discussió. Creguin-me si els dic que jo hi vaig posar tot el que vaig poder de la meua part. Pensava sincerament que, tot i les nostres diferències ideològiques, podíem arribar a conviure com un organisme híbrid a partir del respecte mutu malgrat tenir interessos oposats. Ha estat impossible.

Vostès saben, senyores i senyors diputats, que els representants en aquesta Cambra podem ser adversaris polítics, però mai enemics. Podem tenir les nostres picabaralles des del faristol, però quan sortim de l'hemicicle som capaços de comportar-nos com a persones humanes, fins i tot com a bons companys. L'Il·lustre Senyor Gotamalaia, no.

El primer indicatiu va ser al cap de poc temps de constituir-se la legislatura. Tots vostès saben, perquè és vox populi i a més no me n'he amagat mai, que molt abans de ser elegit en el meu càrrec havia patit i superat una addicció a l'alcohol. Col·laboro amb Alcohòlics Anònims, penso que fan una tasca lloable i sempre han pogut comptar amb mi en totes les iniciatives parlamentàries que han impulsat. L'Il·lustre Senyor Gotamalaia em va sorprendre agradablement en la nostra primera celebració nadalenca del Parlament oferint-me una copa de cava davant de tothom. Jo vaig pensar que era un gest amigable, propi d'un company de Grup, i que possiblement no sabia res del meu passat. Vaig declinar el seu oferiment amb un somriure, sense més explicacions, i vaig continuar amb el meu suc de pinya. No vaig donar més importància a la qüestió. Al cap de pocs dies, però, vaig començar a veure cartes al director dels diaris i a rebre correus electrònics d'associacions d'empresaris de vins i caves. Es queixaven que, amb actituds com la meua, s'enfonsava el mercat i es culpabilitzava una noble indústria com la seva, tan important a Catalunya que oferia feina a tants treballadors i que donava

tantes alegries a la gent que es reunia al voltant d'una taula. Moltes entitats que organitzaven exposicions o taules rodones van deixar de convidar-me per no comprometre'm a l'hora del brindis i alguns mitjans de comunicació van tornar a remoure el meu passat dolorós.

Potser per l'esperit nadalenc o potser pel poc temps que portàvem compartint Grup, no vaig voler tenir-li-ho en compte i vaig continuar amb la meva tasca pensant que aviat tot allò s'oblidaria. Al cap i a la fi, potser no hi havia hagut mala intenció i tot era fruit d'un seguit de malentesos. Poques setmanes després, però, mentre jo em trobava al faristol defensant una esmena a la totalitat a la llei de l'energia, l'Il·lustre Senyor Gotamalaia va utilitzar el meu telèfon mòbil, que s'havia quedat a l'escó, per enviar un missatge a tots els meus contactes suplantant la meua identitat. Va enviar una frase molt desafortunada. Tant, que em dol pensar que algunes persones hagin cregut que jo n'havia estat l'autor. Demano als serveis de la Cambra que no facin constar la transcripció del que ara diré al Diari de Sessions de la Comissió. Gràcies. L'sms deia: "El Molt Honorable cul de la presidenta és com una plaça de toros. I ja sabeu que jo sóc antitaurí".

Evidentment entre els meus contactes hi havia periodistes de diaris digitals que es van afanyar a publicar el maleït missatge sense contrastar-ne l'autenticitat. No només vaig escandalitzar la persona que té l'honor de presidir el Parlament i que, ho reitero aquí i ara, es mereix tot el meu respecte i admiració, sinó que vaig ser la riota de tothom i vaig ser titllat de masclista i maleducat per bona part de la ciutadania. L'Associació de Dones Periodistes que segueixen la informació parlamentària m'ha nomenat per al premi al pitjor diputat de la legislatura. Jo he negat l'autoria del missatge per activa i per passiva, però ja saben allò del "calúnnia, que alguna cosa queda". He demanat audiència amb la presidenta de forma reiterada per intentar explicar-li-ho personalment, però el seu cap de gabinet em respon sempre que està molt enfeïnada.

Era evident que allò ja no eren malentesos benintencionats. El meu company de Grup Parlamentari m'havia declarat la guerra. Però jo no sabia per

què, ni tenia ganes de lluitar. Tenia coses més interessants i més importants a fer. Vaig intentar parlar amb ell. Volia que m'expliqués per què havia fet aquella bajanada sense sentit i amb quin objectiu. Ell ho va negar tot i encara va tenir la indecència d'abraçar-me i de donar-me tot el seu suport moral.

Vostès, senyores i senyors diputats, s'estan fent una idea del tarannà d'aquest Il·lustre individu?

Aviat vaig adonar-me que allò no havia fet més que començar. Una tarda, mentre jo assistia a una reunió maratoniana de la Comissió d'Infraestructures, Comunicacions i Transports, l'Il·lustre Senyor Gotamalaia va entrar al meu ordinador del despatx i va estar-se mirant la carpeta personal que conté les meves fotografies, incloses les de les meves darreres vacances a Menorca. No és cap secret que des del meu posicionament ecologista i fraternal sempre he defensat el nudisme. Però allò va ser humiliant! Ningú no n'havia de fer res dels meus penjolls. Vaig ser portada en un diari espanyol de llarga tirada que em va publicar en una postura força indigna sota el titular de "Confraternizando en la playa" i que, evidentment, va ser reproduïda fins a la sacietat a tots els programes de teleporqueria haguts i per haver, i comentada a bastament per tots els contertulians que habitualment s'esgargamellen en els platós. Els meus amics, amb qui compartia les vacances des de feia anys i que van aparèixer fotografiats de forma involuntària al meu costat, ja no em parlen. Quan em creuo pels passadissos del Parlament amb altres diputats o amb treballadors, noto com la seva mirada passa inconscientment dels meus ulls als meus pantalons. No vull saber què pensen. Em fa vergonya.

No suportó estar amb ell dins del mateix despatx. Passeja la seva panxa enorme entre les taules mentre crida per telèfon repartint favors a tort i a dret i fent acudits de mal gust, amb la cara vermella i suada com un porc. He renunciat a les dietes i al xofer. No vull ser corresponsable de la seva disbauxa. Tota la meua vida he lluitat contra tot el que ell representa, diu i fa. És prepotent, ignorant, fatxenda, corrupte, malbaratador, cridaner, masclista, mentider, classista, xenòfob, barroer, nepòtic, caciquil, histriò-

nic, egoista, trepa i acaparador. Perdonin, sé que la meva compareixença no respon a la cortesia parlamentària deguda, però els demano que per uns moments es posin a la meva pell. Nega el canvi climàtic, el patiment dels toros a la plaça i la persecució històrica de la llengua catalana. Defensa l'escola elitista, la pena de mort i el tancament de fronteres. Creu que l'homosexualitat és una malaltia que es pot curar. És contrari al matrimoni gai i a l'ús del preservatiu. Es riu de la cooperació per al desenvolupament i fa mofa de les consultes populars. Insulta les minories i menysté els intel·lectuals. És paranoic i s'apunta a totes les teories de la conspiració. Considera que les feministes han anat massa lluny en les seves justes reivindicacions i que els catalans hem de treballar més i queixar-nos menys. No el suportó. Juraria que no li he sentit mai pronunciar les paraules si us plau o gràcies. Baveja amb les joventes i toca el cul a les secretàries. No s'ha dignat mai a saludar el personal de la neteja. Es perfuma com un nou ric i li fan xivarri els budells. Està convençut que ha vingut a aquest món a manar. El seu somriure burleta és una barrera a qualsevol intent de diàleg intel·ligent. Ha arribat un punt que em molesta fins i tot sentir-lo respirar a la taula del costat.

Ell té el control total del Grup: de l'assessor, de l'administratiu, de les despeses de representació, dels contactes amb la premsa, dels dossiers i informes, de les esmenes que es negocien, de les trucades que entren i surten...

Precisament, pel que fa a les trucades, arran de la sentència històrica del Tribunal Constitucional sobre el tancament de les centrals nuclears, havia quedat que em farien una entrevista en directe pels informatius de la ràdio per tal de fer-ne una valoració. Aquella era una qüestió important per a mi i la meva formació política. Era un dels temes estrella del programa electoral amb el qual ens havíem presentat a les eleccions. L'Il·lustre Senyor Gotamalaia se'm va avançar i va dir que ell era l'encarregat de posicionar-se sobre aquella qüestió en nom del Grup Mixt. Ell! Ell que té d'ecologista el mateix que Mister Bush. Em va ensorrar. El meu partit m'ha obert un expedient disciplinari. Ja no em puc presentar a les primàries per

ser reelegit com a candidat a la presidència de la Generalitat. La direcció nacional em considera un llast del qual cal desprendre's i corren rumors de convocatòria d'un congrés extraordinari per apartar-me definitivament del meu càrrec. He llegit tota mena de comentaris en blocs, *facebook*s i *twitter*s que em titllen de traïdor a la causa. M'he hagut de sentir que el sou i els privilegis parlamentaris m'han canviat, que qui m'ha vist i qui em veu. Ja no estic sol només al Parlament. Ara estic sol fins i tot dins del meu propi partit. Les seccions locals no em conviden a fer xerrades i les joventuts verdes i fraternals han editat un pamflet amb una caricatura meva absolutament ignominiosa. Estic vivint un infern. Se'n fan una idea, senyores i senyors diputats? M'he anat empassant un gripau darrere un altre en nom de la santa democràcia i del venerable pluralisme polític que consagra el nostre ordenament jurídic.

I en aquestes circumstàncies anímiques va arribar la gota que va fer vessar el got.

La setmana passada vaig entrar al despatx en un moment que l'Il·lustre Senyor Gotamalaia no s'esperava. Segons la meua agenda pública, aquell dia tenia una visita a Sort que m'ocuparia tot el dia. Així doncs, el meu company de Grup creia que comptava amb tot el temps del món per fer-ne de les seves. Però, la visita es va anul·lar perquè gràcies a ell les associacions ecologistes ja no reclamaven la meua presència com abans i vaig decidir anar-me'n a treballar una estona al Parlament.

Quan vaig entrar al despatx, l'Il·lustre Senyor Gotamalaia seia a la meua taula i manipulava una de les fotografies que hi tinc al damunt. Deixin-me que els expliqui que aquell era un retrat molt important per a mi, i antic, per la qual cosa no en tenia cap còpia digital. Era una foto única: s'hi podia veure el meu pare –històric militant comunista i ja traspassat– i el president Fidel Castro, que m'envoltava amb els seus braços quan jo encara era un adolescent. Era la representació d'un viatge iniciàtic a Cuba en companyia del meu pare, que havia marcat tota la meua vida política. Era el record d'un moment inoblidable i de dues persones importants per a mi. Poden entendre, senyores i senyors

diputats, el valor espiritual que tenia per a mi aquell objecte? Doncs, l'Il·lustre Senyor Gotamalaia l'havia tret del marc i amb un bolígraf de tinta vermella estava dibuixant banyes i cua de dimoni a l'Honorable Comandant en cap Fidel Castro, a qui la voluntat popular guardi molts anys.

Em va caure la maleta a terra i vaig perdre els papers i les bones maneres. La ira em va dominar. El seu somriure estúpid i burleta em va obcecar. Vaig veure les estidores d'oficina damunt de la taula i les mans se me n'hi van anar... No recordo res més.

Abans de comparèixer en aquesta comissió davant de tots vostès, he volgut trucar a l'hospital per saber la darrera hora. El metge de l'Il·lustre Senyor Gotamalaia m'ha confirmat que és fora de perill i que evoluciona favorablement.

No sóc un home violent i no estic orgullós dels meus actes. Tampoc no defujo responsabilitats. Només els he volgut exposar les circumstàncies que m'han portat fins a una situació límit que, sense conèixer el context i els antecedents, sembla del tot incompreensible. Des que va començar la legislatura no he fet altra cosa que patir una degradació moral i política per culpa del meu company de Grup. És per a tot això que m'atreveixo a convidar-los a fer una reflexió crítica dels fets exposats i proposar-los la constitució d'una comissió que iniciï l'estudi de la reforma del reglament per tal d'evitar casos com el meu, i que inclogui la figura de l'assetjament parlamentari i la seva prevenció. Si el meu sacrifici personal ha de servir per acabar amb la dictadura del Grup Mixt, em dono per satisfet.

Els anuncio que renuncio a la meua acta de diputat. Quan hagi fet front a totes les meves responsabilitats penals, me n'aniré a viure a la República Popular Democràtica de Corea del Nord. Ja he sol·licitat el visat. Allà, gràcies a Déu, hi ha un règim de partit únic. No saben què és això del Grup Mixt i és molt improbable que hi aparegui l'Il·lustre Senyor Gotamalaia perquè les fronteres estan tancades. Visca el socialisme real!

Gràcies president, senyores i senyors diputats.

Tothom pot tenir un mal dia o com acabar amb el cul en remull a la Font dels Desitjos

No s'enfadi senyor director. És culpa meva, ja ho sé. És que avui he tingut un mal dia. Bé, de fet estic passant per una mala temporadeta. Sóc mare separada (el meu exmarit va fotre el camp fa temps sense dir res i amb la guardiola de la nena), tinc una filla adolescent i una mare que no sé si és boja, però que li ben asseguro me n'hi farà tornar (a més, avui m'ha vingut la regla i m'ha sortit un gra al nas com la berruga de la bruixa dolenta de la Blancaneus). Ja sé que els problemes s'han de deixar fora de la feina, però a vegades costa. Sobretot quan se t'ajunta tot.

La setmana passada estava aturada en un stop i un estúpid que venia a tota virolla no es va parar a temps, em va donar un cop per darrere i el cotxe se me'n va anar una mica endavant, amb la mala fortuna que vaig picar amb un ciclista. Afortunadament no s'han hagut de lamentar danys personals, però em van donar tota la culpa a mi i m'han retirat el carnet de conduir durant sis mesos. Potser va contribuir-hi el fet que feia temps que havia d'haver passat la Inspecció Tècnica del Vehicle obligatòria, i que vaig agredir el conductor del darrere i vaig insultar el policia que em va multar (i, més tard, detenir). Aquest matí he hagut de demanar a una veïna que em portés fins a l'estació del tren per poder venir a treballar. És bona dona, però comença a perdre pistonada i condueix a trenta per hora, sigui a la via que sigui (tampoc no es posa mai el cinturó de seguretat perquè diu que li fa mal el pit i perquè havent estat tota la vida una llibertària considera que l'Estat no s'ha de ficar en la seva seguretat personal). Després d'aguantar vint minuts els crits i les botzinades dels cotxes que ens anaven avançant, hem arribat a l'estació i li he agràit el viatge. El tren anava de gom a gom de treballadors d'aquells que esperen que sigui dissabte per fer-se la seva

dutxa setmanal. Al cap i a la fi, és l'únic dia que li donen alguna alegria al cos. No m'ha importat anar dreta a escassos centímetres de l'aixel·la d'un obrer de la construcció (no sóc classista, tots som proletariat), però abans d'arribar a la meua parada el tren s'ha aturat. I amb ell, la llum, el sistema de refrigeració i el de megafonia, perquè, si no, no s'entén que ens hagin tingut un quart d'hora sense donar-nos cap explicació. Quan finalment han obert les portes, uns quants ens hem decidit per baixar. Estàvem prop de la parada i podíem continuar a peu. He caminat avançant amb esforç. Feia un vent sec i acanalat per la via, tan fort que m'he hagut d'abraçar a la carmanyola perquè no sortís volant (després de tres mesos de menjar hamburguesa amb gust de pollastre i pollastre amb gust d'hamburguesa he decidit portar-me el dinar de casa). En arribar a l'estació he hagut de fer la corresponent cua per demanar el comprovant del retard del comboi perquè a la feina no em descomptessin les hores de sou. Una funcionària dels ferrocarrils (que malauradament encara no s'havia pres el primer cafè del matí) ens ha tingut una bona estona contemplant les rajoles llardoses de l'estació. Després he reprès el camí cap aquí, avançant de nou contra el vent del nord. Finalment he arribat al parc, on sempre és agradable de venir perquè està molt net i ambientat amb música suau (una punyetera música d'ascensor que a base d'insistir t'acaba destruint les neurones). Per cert, la cap de recursos humans m'ha informat que hauré de recuperar igualment els trenta-vuit minuts de retard en algun altre moment. He tingut ganes de fer-li empassar el justificant i dir-li el nom del porc, però m'he mossegat la llengua i he marxat (tenia fred i em feien mal els ovaris).

La primera cosa que he fet després de posar-me el vestit de feina (portava la carmanyola tatuada al pit), ha estat anar a saludar els nens que esmorzaven al restaurant. Alguns d'ells, en veure'm, s'han alçat corrents i se m'han abraonat amb un pèl massa de força de tal manera que he anat a parar de cul a la Font dels Desitjos. No estava preparada per aquella embranzida infantil. És maca, la canalla, però a vegades són una mica impetuosos (i els pares, en comptes d'aturar-los els contempen amb un somriure de satisfacció). He tornat a la zona de personal a canviar-me. No podia pas-

sar-me tota la jornada xopa de cap a peus (continuava fent vent). Aprofito l'avinentsa per plantejar-li la possibilitat que la propera vegada que es renovi el vestuari dels treballadors es busquin peces més lleugeres, que ens facilitin la feina i ens facin menys feixugues les moltes hores que ens passem drets. No estic fent cap reivindicació laboral, i ara!, només es perquè hi pensin en el seu moment. D'altra banda, ara que parlem de condicions laborals, m'agradaria traslladar-li una qüestió que hem debatut, sempre en hores de descans, alguns dels companys. Ens agradaria poder intercanviar personatges de tant en tant. Ja sé que potser començo a ser una mica granadeta per fer de princesa o de fada, però a mi també m'agradaria que alguna vegada em passegessin pels carrers dalt d'una carrossa. Pensi que amb els nostres vestits som com cavallers amb l'armadura. Tot és més feixuc.

No és per fer-me valer, però jo he estudiat art dramàtic. A l'escola vaig ser la Roxane d'en Cyrano de Bergerac. Vaig arribar a col·laborar en una pel·lícula de Jean-Jacques Annaud. El que passa és que no he tingut gaire bona sort, ni vaig ensopegar amb un bon representant... Em van oferir fer de protagonista en un film, però després de llegir el guió vaig considerar que no faria mai res que no li pogués ensenyar a la meva filla quan fos gran. Així que, aquí estic. I no em queixo. Això és com tenir una funció diària, el que sempre he volgut. Estic orgullosa de formar part d'aquesta gran empresa.

Per cert, li volia comentar ara que sóc aquí... No sé si ha rebut cap queixa de l'encarregat del sector B. No pretenc en cap cas denunciar un company de feina, però darrerament s'està passant. Li agraden les bromes pesades. Va començar escrivint frases obscenes a les taquilles i tirant bombes fètidetes al vestuari, i ho hem anat aguantant tot estoicament. Però l'altre dia va traspasar la ratlla: va ficar-nos formigues dins dels vestits de feina. Ja és prou difícil (ni li explico cada vegada que hem d'anar al lavabo) com perquè a sobre ens facin aquests cabronades. No és que demani represàlies contra ell, però potser estaria més bé en un altre sector. Tots treballaríem més de gust.

Perdoni, li explicava que he hagut d'anar-me a canviar perquè la canalla m'havien mullat sense voler. Tenia el cos adolorit de la caminada contra el vent del matí i em feien mal les cervicals de l'investida del cotxe del cabró que no va saber parar a temps (i el llavi partit perquè la discussió inicial va anar a més). De tornada dels vestidors m'he fet algunes fotos i algunes abraçades amb famílies simpàtiques i ben avingudes. Cap queixa. És la meva feina i la faig de gust. Fins que m'he trobat aquell nano. Bé, nano, nano... Com dirien al meu poble, el nano en qüestió ja feia temps que tenia els ous peluts. En aquest punt, em veig amb l'obligació de suggerir-li que caldria incrementar la seguretat del parc. No només per tots els infants que vénen, tots ells molt macos, sinó també per nosaltres, la gran família dels treballadors. Aquest parc és un recés de pau, però nosaltres som la peça més vulnerable de tot aquest magnífic engranatge. Només demano una petita inversió en benefici de tots.

Doncs, com li deia, el nano en qüestió m'ha començat a ruixar amb la pistola d'aigua i jo li he rigut les gràcies (però puta gràcia que em feia a mi que no em quedava cap altre vestit de recanvi). He intentat desplaçar-me cap a un altre indret, però no estava disposat a deixar-me en pau. Es veu que jo havia passat a ser la seva millor atracció i miri que n'hi ha d'atraccions divertides, aquí dins. Quan intentava anar-me'n, m'ha atrapat amb una ràpida correguda i m'ha llençat tot el granissat de llimona a la boca (que és justament el forat per on jo respiro). En aquest precís moment, he vist clar que havia de fugir d'allà al més ràpid possible, però la colla d'amics del nano han improvisat una rotllana al meu voltant mentre feien mofa de mi. He recordat amb resignació cristiana les normes inculcades al curs inicial obligatori per a tots els treballadors del parc: no podia defensar-me, no els podia insultar i, en cap cas, agredir (que és el que em demanava el cos en aquells terribles moments). Objectiu clar i après: estalviar-se problemes, evitar enfrontaments. Vostè ja sap que jo sempre he tingut una actitud modèlica en aquest sentit (tot i que en ocasions m'encomano a Herodes, que no és sant, ja ho sé, però està poc reivindicat). Així que m'he empassat l'orgull i he fet veure que m'unia a la festa amb uns simpàtics

aplaudiments i uns alegres moviments de malucs. No n'han tingut prou. La rotllana s'ha dispersat ràpidament i m'han agafat, m'han ajagut a terra i m'han fet rodolar carrer avall, mentre reien i corrien al meu costat. La cursa ha parat quan he topat amb un fanal, s'han després les flors que hi pengen ufanoses i m'han caigut al damunt (torretes i compost inclosos).

No sé què m'ha passat. Els he vist descollonant-se a la meva salut, panteixant tirada al carrer com un porc senglar acabat d'abatre, mullada i coberta de geranis humits. Se m'ha girat el cervell. Fa massa dies que aguanto una merda de vida que no em dóna cap mena d'alegria, i una té els seus límits, sap? M'he després del capgròs, m'he despullat davant de tots els nens, he tornat sobre els meus passos i he agafat pel coll aquell jovenet mal educat i fatxenda.

Em sap greu. El fossar del castell no és molt profund. No el dec haver mort, oi?

Estic disposada a anar a la presó només pel plaer indescriptible que he experimentat en llençar aquell pinxo daltabaix del pont del drac. Però, estimat director, li prego que tingui en consideració tot això que li he explicat i es repensi la idea de despatxar-me. El nostre respectat fundador s'alçaria del congelador si veiés el seu personatge insígnia acomiadat d'aquest món màgic i abandonat a la indigència més absoluta.

No tindrà cor de fer fora l'entrançable, Mickey Mouse, oi?

Per cert, no voldria ser la portaplatets de la colla, ni dir fàstics de ningú, però sàpiga que la Blancaneus i en Peter Pan estan embolicats i es veuen a la casa del terror; i un dels sets nans acostuma a emportar-se a casa les càpsules de cafè del personal; el Buzz Lightyear, diuen que és bipolar; el Llop dels Tres Porquets fuma d'amagat; i l'Alicia, ui si jo l'hi expliqués, l'Alicia... Les meravelles que diuen que fa.

Gira el món i torna al Born o la història d'un viatge d'anada i tornada a la decepció d'un gran home

No se'm fa estrany. Sempre he estat en el lloc equivocacat en el moment inoportú. Vaig fugir de Catalunya per republicà, em van confinar en un camp de concentració per espanyol, vaig haver de sortir de la França assetjada perquè era antifeixista i, establert a Amèrica, el somni es va estroncar perquè les bruixes, en plena cacera, van decidir que era sospitós de simpatitzar amb el comunisme. Me'n vaig anar a Cuba, però em van fer el buit perquè venia dels Estats Units imperialistes. Més tard, vaig intentar tornar a la terra promesa des de Mèxic, però em van aturar a la frontera: tenia la pell massa fosca. Vaig tornar a girar la meua mirada cap a la vella Europa i em vaig instal·lar a Txecoslovàquia esperançat amb el seu socialisme de rostre humà. Poc temps després de la meua arribada, els tancs soviètics van aixafar totes aquelles esperances. Em vaig refugiar a l'antiga Iugoslàvia on vaig sobreviure en condicions precàries, però en pau, mentre va viure Tito. Després, ja sap què hi va passar.

Allà on vaig em persegueix la guerra i la misèria. Ningú no em vol, tothom sospita de mi i, arribats en aquest punt, l'única cosa que volia era viure en pau en algun raconet de món el poc temps que em queda.

Per això vaig tornar a casa i vaig buscar amb impaciència la meua antiga llar del barri del Poblenou. Com havia canviat! M'imaginava que l'edifici on vaig passar la primera infantesa hauria estat enderrocat o que, un cop rehabilitat, estaria habitat per alguna família que, amb una mica de sort, m'hi deixaria fer un cop d'ull per recordar els vells temps. Doncs, no. L'edifici continuava intacte. Bastant més ruïnós, això sí, i ocupat per un estol de iaioflautes que hi feien assemblees informatives i classes de ioga. Com que per la meua edat avançada no desentonava entre aquell col·lec-

tiu, m'hi vaig establir. Per primera vegada a la meua vida em sentia a casa. I he de reconèixer que no vivíem malament del tot. La majoria dels avis tenia una pensió, una paga miserable, tot s'ha de dir, però que col·lectivitzada donava per fer la compra setmanal, i pagar el gas per cuinar i per escalfar-nos a l'hivern. La llum, la teníem endollada en un edifici d'oficines proper i, l'aigua, l'agafàvem amb garrafes de les fonts de les places. Havia fet amistat amb uns quants dels iaïos amb qui jugava a cartes i, fins i tot, una de les senyores okupes m'havia ensenyat a ballar el pasdoble. Era molt xamosa i em deixava arrambar-m'hi tant com volia.

Gairebé cada setmana ens manifestàvem per alguna cosa: a vegades pujàvem a l'autobús sense pagar per protestar contra l'augment de les tarifes del transport públic, o bé cremàvem algun contenidor per mostrar la nostra indignació amb les retallades de la sanitat pública, o ocupàvem alguna plaça contra la política urbanística municipal que ignorava les reivindicacions veïnals. Total que, possiblement per primer cop a la meua vida, es podia dir que era feliç. Tenia una casa, uns amics i uns objectius.

N'he passat de tots colors, però ara la vida em dol. És com si l'ésser humà s'entestés a complicar les coses, a fer infeliços els altres. Cap de les experiències il·lusionadores per fer avançar la humanitat ha triomfat. I miri si n'he viscut jo, de provatures. Ni les que pretenien canviar el món, ni les que volien arreglar el barri. Estic desenganyat, sí, però no em dirà que no tinc raons per estar-ne. Al llarg d'una vida, he vist ulls tristos, somriures apagats, paraules que se les ha endut el vent, somnis enterrats, flors aixafades per bótes militars... però, també, m'he trobat gent disposada a donar un cop de mà, a fer pinya per continuar endavant, a mantenir l'esperança. Ara, però, crec que ja no em veig amb cor d'iniciar noves batalles. Prou.

“Tot està per fer i tot és possible”, afirmen els poetes. Doncs jo us dic que em planto aquí. Llenço la tovallola. El meu cor ja no aguantarà més revolucions.

“L'home és un llop per a l'home”, conclouen els filòsofs. Doncs jo estic

fart de fer de caputxeta vermella. O pitjor encara, d'avia, que és la que sortia més malparada al conte.

“L'home és l'únic animal que ensopega dues vegades a la mateixa pedra”, diu el refranyer. Doncs jo li dic: tant de bo només fossin dues vegades. La humanitat està condemnada a ensopegar eternament. Avança d'esma, topa i recula, talment com la vaca cega que va descriure el gran Maragall.

No sé què faré ara. Ja sóc massa gran perquè em tanquin a la presó, però potser fóra la cosa més pràctica. Podria deixar de lluitar.

Perdoni, agent, ja sé que això és un atestat, no un llibre de memòries. Però, és que es dona el cas que aquest edifici que estan desallotjant és casa meva. No ho puc demostrar, en sóc conscient. Però és la casa d'on vaig marxar l'any 1939 a la recerca d'una vida millor. I ja veu com m'ha anat.

Aquesta obra ha estat editada per
l'**Associació Cultural Helena Jubany**
gràcies a les aportacions dels membres de l'associació
i altres persones.

Es va distribuir gratuïtament
imprès a doble pàgina del **diari Ara**.

associació
**helena
jubany
i lorente**

Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària van ser estroncades la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Els qui la van matar, avui encara són al carrer.

L'**Associació cultural Helena Jubany i Lorente**, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituit el **Premi Helena Jubany** de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

+info a <http://helena.jubany.cat>

El diari Ara i l'associació cultural Helena Jubany i Lorente, amb la finalitat de mantenir viu el record de l'Helena, enamorada del món dels llibres des de tots els angles (lectora obstinada, periodista de cròniques culturals, llibretera, bibliotecària, autora de ressenyes, correctora, escriptora novella i narradora de contes), i d'encomanar el seu gust per la lectura i la ficció literària tant en el vessant escrit com en el de la transmissió oral, convoca el

VI Premi Helena Jubany

de narració curta o
recull de contes
per a ser explicats

associació
**helena
jubany
i lorente**

helena.jubany.cat/associacio

ara.cat

amb el
suport de
l'Ajuntament
de Mataró
i la col·laboració de
Les Esmandies Casal de Barrí de
Mataró, la Biblioteca Frederic Alonso
i Orfila de Sentmenat, Robafaves Societat
Cooperativa de Mataró, Tantàgora de Barcelona,
i Àgora Espal Cultural de Sabadell

